herpy

SLANGER

Grøn træpyton

Morelia viridis

Morelia viridis er en lysegrøn, trælevende pyton fra regnskovene på det sydlige New Guinea og Cape York, der hviler i tætte løkker over en gren og slår ned på byttet fra et fast udkigspunkt. Ungerne er gule og skifter til grønt i løbet af det første leveår. Arten er smuk og holdbar, men stiller krav til fugt, ro og håndtering.

Familie: Pythonidae Engelsk: Green Tree Python Tidligere navn: *Chondropython viridis; Python viridis* Udgivet 16. november 2026

SPECIFIKATIONER

DYRET

Voksenstørrelse	**100-160 cm** total længde inkl. hale
Levetid	**15-20 år**
Aktiv	**Skumring og nat**
Levevis	**Træboende**
Biotop	**Regnskov og bjergskov**
Sværhedsgrad	**Erfaren**

PASNING

Min. terrarie	**90 × 60 × 60 cm** L × B × H til 1 voksent dyr
Temperatur, dag	**24-28 °C**
Hotspot	**27-31 °C**
Temperatur, nat	**20-22 °C**
Luftfugtighed	**40-70 %**
Vand	**Vandskål**
UVB	**Anbefalet** Ferguson-zone 2
Kost	**Hvirveldyr**
Holdes	**Enkeltvis**

AVL

Formering	**Æglæggende**
Kønsmoden	**29-43 mdr.**
Kuldstørrelse	**6-32 æg**
Kuld pr. år	**1**
Inkubation	**39-65 dage** ved 29-31 °C

BESKYTTELSE OG PAPIRER

CITES	**Appendiks II**
EU-bilag	**Bilag B**
IUCN	**Ikke truet (LC)**

Arten står på CITES liste II og i bilag B i EU's forordning 338/97 (Pythonidae spp.). Dyret skal kunne dokumenteres lovligt erhvervet, og indførsel fra lande uden for EU kræver CITES-tilladelse, som udstedes af Styrelsen for Grøn Arealomlægning og Vandmiljø (SGAV) efter BEK nr. 1588 af 9.12.2024. Arten står ikke på forbudslisten i BEK nr. 1261 af 17.11.2015; ellers gælder dyrevelfærdslovens almindelige krav.

Om arten

Morelia viridis er en mellemstor pyton med glatte skæl, en gribende hale og en tydeligt afsat hals. Voksne dyr er klart grønne, mørkest langs rygkammen, hvor der løber en tæt række hvide skæl; på Aru-øerne er den hvide tegning brudt op i små rosetter. Bugen er gul, og nogle dyr har et blåt skær. Hovedet er bredt, øjnene har lodret pupil, og varmefølsomme gruber sidder i overlæbens skæl. Artsnavnet *viridis* er latin for grøn.

Ungerne er ikke grønne. De klækker som lysegule dyr med hvide pletter kantet i sort eller brunt og en lys stribe gennem øjet. Farveskiftet sker typisk mellem seks og tolv måneder, når slangen er omkring 55-60 cm lang, og det kan gå på en nat eller tage flere måneder. Hos nogle bestande bliver voksne dyr aldrig helt grønne og beholder noget af den gule ungdomsfarve. I fangenskab er der avlet farvevarianter; vejledningen her handler om arten.

Voksne dyr bliver typisk 100-160 cm lange, sjældent op mod 2 m. Hunnerne bliver som regel længere og tungere end hannerne. Den nordlige søsterart *Morelia azurea*, som lever nord for New Guineas centrale bjergkæde og bl.a. har røde unger, blev tidligere regnet med til arten. De to forveksles let i handlen, hvor dyr ofte sælges under lokalitetsnavne.

De fleste dyr på markedet er opdrættet, men importerede dyr fra farme i Indonesien kan bære parasitter. Køb opdrættede dyr, som æder og er vænnet til frosne byttedyr.

Udbredelse og levested

Morelia viridis lever på New Guinea syd for den centrale bjergkæde, både i den indonesiske del og i Papua Ny Guinea, samt på Aru-øerne og øen Gag. I det sydøstlige Papua Ny Guinea når den også nordkysten, fra Milne Bay gennem Oro-provinsen til egnen ved Lae. Mod syd findes den på Cape York-halvøen i det nordøstlige Queensland i Australien, bl.a. ved Iron Range.

Bestandene nord for bjergkæden, bl.a. på Biak, hører til *Morelia azurea*.

> **Oprindelig udbredelse:** Indonesien, Papua Ny Guinea og Australien.

LEVESTED

M. viridis er en regnskovsart, der lever fra havniveau op til omkring 2.000 meters højde, mest i lavlandsskov og lavere bjergskov. Den findes også i sekundærskov og i skov, der gror til igen efter rydning.

Unge dyr holder til i lysninger og ved skovbrynet, hvor lyset når jorden, og jager bl.a. små øgler og hvirvelløse dyr i dagtimerne. Voksne dyr bor i lukket kronedække og er mest aktive i skumringen og om natten. Dyret hviler i løkker over en vandret gren eller lian og venter på byttet, ofte på samme udkigspost i op til to uger. Når det jager, hænger forkroppen i bugter ned fra grenen, klar til at slå. Kun hunnerne har et fast hjemmeområde; hannerne vandrer rundt og leder efter hunner.

Klimaet er varmt og fugtigt med daglig regn. Temperaturen falder sjældent under 20 °C, og dagslængden er næsten den samme året rundt.

Pasning

TERRARIET

Et voksent dyr skal have et terrarie på mindst 90 × 60 × 60 cm (længde × bredde × højde). Større er bedre, og 120 × 60 × 60 cm er et godt mål til en voksen hun. Terrariet skal have frontlåger, så dyret ikke forstyrres ovenfra, og være åbent nok til ventilation: et net på hele eller dele af toppen, som delvist dækkes af for at holde fugten.

Vandret plads er vigtigere end højde. Dyret færdes vandret langs grene og lianer, og en for høj kasse får det til at vælge det højeste sted og blive hængende, langt fra vandskålen. Fra den højeste siddeplads skal det være muligt at nå gulvet. Indret med mindst to solide siddegrene i forskellig tykkelse og højde, hvor mindst én sidder inden for 30 cm fra bunden som jagtplads. Grenene skal sidde fast i væggene, så de ikke kan falde ned, men gerne kunne tages ud. Tilføj løv, tykke lianer og store, robuste planter som fikus, dracæna og pothos, og evt. en lukket kasse oppe under loftet som skjul.

Som bund bruges 5-10 cm kokosmuld, løs jord uden gødning og et lag tørre blade ovenpå, så fugten holder længe. Rens straks efter afføring, og skift bunden helt hver tredje til fjerde måned. Unge dyr kan holdes i et mindre terrarie, men flytter fint ind i voksenterrariet, når der er rigeligt med skjul.

TEMPERATUR

Der skal være en tydelig gradient. Solpladsen på den øverste gren skal være 27-31 °C og den køligere del af terrariet 24-26 °C. Om natten slukkes varmen, og temperaturen må falde til 20-22 °C, men ikke under 20 °C.

Brug halogenpærer eller glødepærer, helst flere svage i stedet for én stærk, og sæt dem i et armatur, der ikke kan røres. Dyret hviler tæt på pæren, så giv god afstand eller et gitter, så det ikke brænder sig. Mål med et digitalt føler-termometer på solpladsen og et i skyggen midt i terrariet. Bliver rummet for koldt om natten, kan en termostatstyret keramisk varmekilde uden lys supplere. Varmesten hører ikke hjemme i terrariet.

Et dyr, der gemmer sig i et skjul uden at gå ud i varmen, kan blive sygt. Fjern overflødige skjul, så det stadig regulerer sin temperatur.

Læs mere: Varme og temperatur

LUFTFUGTIGHED OG VAND

Luftfugtigheden skal ligge på 40-70 % og svinge: højere lige efter sprøjtning og derefter faldende til omkring 40 %, før der sprøjtes igen. Konstant våde forhold giver hudproblemer og svampeinfektioner, men for tørre forhold giver dehydrering, især hos unger.

Sprøjt terrariet kraftigt hver aften og gerne igen om morgenen, så blade og grene er dækket af dråber. Dyret drikker dråberne og er mere aktivt efter regn. Et automatisk regnanlæg med mindst fire dyser kan overtage arbejdet. Stil derudover en stor skål med frisk vand, gerne ophøjet nær siddegrenen, og skift vandet dagligt. Mål luftfugtigheden med et hygrometer midt i terrariet.

Læs mere: Luftfugtighed, sprøjtning og ventilation

LYS OG UVB

Unge dyr er dagaktive, og voksne dyr er mest aktive i skumringen og om natten, men begge har gavn af et klart dagslys. Lyset skal tændes 12 timer i døgnet og slukkes helt om natten.

Arten kan klare sig uden UVB, men et svagt UVB-lys anbefales, fordi det giver D3-vitamin, bedre appetit og mere aktivitet. Arten hører til Ferguson-zone 2. Placér UVB-røret over den varme side, så UV-indekset på solgrenen er omkring 2-3 og lavere i resten af terrariet. Et T5 HO-rør på 5-6 % UVB skal sidde 23-28 cm over slangens ryg over net og 30-38 cm uden net; afstanden afhænger af lampetype og net, så mål med en UV-måler, hvis det er muligt. Supplér med en klar LED-lampe på 6.500 K, som dækker det meste af terrariets længde, hvis planterne skal vokse.

Læs mere: Lys og UVB Læs mere: Kalk, vitaminer og tilskud

FODER

M. viridis æder hele byttedyr. Voksne dyr får mus, små rotter, hamstere, gerbiler og vagtler, gerne i variation, og unger får små mus. Bytte skal være optøet fra frost og varmet til cirka 38 °C. Brug en lang pincet, og tilbyd det, når dyret sidder på jagtgrenen.

For at undgå overvægt, som arten let får på grund af det stillesiddende liv, skal byttet være lille og fodringen sjælden. Unger får en lille mus hver 5.-7. dag. Ældre unger og unge voksne får en hoppermus eller en mellemstor mus hver 7.-10. dag. Voksne får en eller to voksne mus eller en lille rotte hver 10.-14. dag. Byttets samlede vægt er omkring 15 % af slangens vægt hos dyr under to år, 5-10 % hos to- til femårige og omkring 5 % derefter. Slangen vejes i en skål på en køkkenvægt.

Når den er sulten, bliver den mere urolig og sætter sig på den nederste jagtgren. Vitamin- og mineraltilskud er ikke nødvendigt, men en let pudring med et alsidigt tilskud kan gives af og til.

ADFÆRD OG HÅNDTERING

Morelia viridis er sky og stedfast. Den bliver sjældent lige så tam som mange snoge og skal ikke håndteres hver dag. Den har ry for at bide, men det er oftest en følge af hård behandling. Rolig og forudsigelig håndtering gør mange voksne dyr tålelige.

Tag dyret fra siddegrenen, mens det hviler. Nærm dig nedefra med den frie hånd, støt de nederste løkker, og lad slangen selv bevæge sig op på hånden. Træk den aldrig af grenen, tag aldrig fat i halen, og tilbyd en ny sikker siddeplads. Brug begge hænder til en voksen. Nye dyr skal have et par uger i fred, derefter korte seancer på højst 5 minutter, som gradvist kan forlænges. Vask hænderne først, så duften ikke minder om byttedyr, og tap slangen let på hovedet med en papirrulle eller en slangekrog, så den ved, at det ikke er fodring.

Dyrene skal bo alene. Flere sammen giver konkurrence og stress. Børn skal ikke håndtere slangen uden opsyn.

Avl

KØNSMODENHED OG KØNSBESTEMMELSE

Kønnene er ens i farve, og hunnen bliver som regel lidt længere og tungere. Hannen har kloaksporer (rester af bagben), som han stimulerer hunnen med under parringen. Kønnet bestemmes sikrest ved sondering, som kun en dyrlæge eller en erfaren holder bør udføre. Hannerne bliver kønsmodne efter omkring 2,5 år og hunnerne efter omkring 3,5 år, ofte længe efter at de er blevet grønne. Hunnen skal være veludviklet og i god huld, før den sættes i avl.

PARRING

Arten har en markant ynglesæson. Parringen sker fra august til januar og udløses ofte af lavtryk og uvejr. Hannen holder op med at æde, når han leder efter en hun, og stimulerer hende med kloaksporerne. Hunnerne yngler ikke hvert år.

Sæt hannen ind til hunnen i hendes terrarie, og hold øje med dem de første dage. Hvor meget nætterne skal køles ned og dagene forkortes for at sætte gang i parringen, er ikke dokumenteret.

ÆGLÆGNING OG KULD

Hunnen lægger 6-32 æg, et par måneder efter parringen; i naturen lægges æggene i oktober. Hun lægger dem i et skjul, fx en æglæggekasse med fugtigt substrat eller en hul gren, og ruger dem derefter ved at ligge i en tæt spiral om dem.

Hun skal have et mørkt, roligt sted og må ikke forstyrres, mens hun ruger.

INKUBATION

Hunnen ruger æggene i omkring 50 dage, med et spænd på 39-65 dage, og holder dem på 29-31 °C. Æggene kan også flyttes til en inkubator ved samme temperatur, hvor de ligger i fugtig perlit eller vermiculit og ikke må vendes. I naturen klækker de i november, når regntiden begynder.

Ungerne er omkring 30 cm lange ved klækningen. Flyt dem fra rugekassen, når de har skiftet hud første gang.

Læs mere: Inkubation af æg

OPDRÆT AF UNGER

Ungerne er gule og skal holdes enkeltvis i et lille terrarie med grene, løv og et skjul. Hold luftfugtigheden på 40-70 %, og sprøjt dagligt, for unger er mere udsatte for dehydrering end voksne.

De første måltider er små, optøede pinkies eller små mus, tilbudt med pincet. De vokser hurtigt og skifter farve efter 6-12 måneder, men bliver først kønsmodne efter flere år.

Sundhed og typiske fejl

Arten er robust, når pasningen er rigtig, men flere problemer går igen:

- Dehydrering, især hos unger, som ikke finder vandet. Sprøjt dagligt, så der er drikkedråber på blade og grene.
- Svampe- og hudinfektioner i terrarier, der aldrig tørrer ud. Lad terrariet tørre ud mellem fugtningerne, og sørg for ventilation.
- Overvægt og fedtlever fra for hyppig eller for stor fodring. Vej dyret jævnligt.
- Mundbetændelse og luftvejsinfektioner ved for kolde forhold eller dårlig hygiejne: spyt, bobler ved næsen og åben mund.
- Parasitter hos importerede dyr. Få en afføringsprøve undersøgt, især ved vægttab trods god appetit.
- Forbrændinger fra pærer uden gitter.
- Hudskift, der sidder fast, når fugten er for lav.

Søg en dyrlæge med erfaring i krybdyr, hvis dyret taber sig, nægter at spise i flere uger, sidder med åben mund eller holder hovedet løftet og åndedrættet tungt.

Læs mere: Typiske sygdomme og tegn på sygdom

Spørg altid dine kloge bekendte

Vejledningen er et godt sted at begynde, men den kan ikke erstatte erfaring. Dyr er forskellige, og meget af det vigtigste lærer man af dem, der har holdt arten i årevis. Tal med en avler, en erfaren holder eller en dyrlæge med forstand på krybdyr og padder, før du anskaffer dyret - og igen, hvis noget ser forkert ud.